

Albanesische Texte.

A. Märchen.

I.

Djali, k i bij tamburait.

Iš në djali i vârsferë, pa memë pa babâ mbéturë, è gezén në sokakë të sšatit, è i ipnë duñaja bukë, è haj. Me vakt u-rit è u-bë pesëmbë-ðjet vjetš. Si erði n atë iliki, šturi sevdâ në tamburâ, të mesón tamburân, t i bij; edë e mesoi akë mirë, kë më tjetrë në duñâ nuku mund, kë t e harin në të ratë të tamburait. Në ditë u-ngre nga sšati è vate më në anë deti të ben sehir në kasabâ, kë iš m atë anë detit, è si vate atjë, ndëni è ben sehir kasabanë edë i bij tamburait. Në kaikë iš n anë të detit, kë ngarkonej me dru, edë nëfterite e kaikësë, si diguanë tamburanë, kë bij akë ëmbelë, mbënë ngarkuar me dru në krahe edë mbânënë veš tamburân. U ðotë kapetani, kë »pse rini ngarkuarë? po eni, škarkoni drutë, edë le të vejë në nga juve të šohë, š neri išt ai; edë po deši, ðoni të vije kstû, edë sa të dojë, t e paguaj, t i bjerë tamburait, sa të ngarkojmë kaiken«. Edë aštû vate në nga nëfterite è e geti, è i ðotë: »Më ða kapetani, kë të viš në kaikë, të bimë kejj sot me tamburâ, edë sa të duatš, të paguajmë. Edë djali, po k i ða nafti atë fjalë, u-ngre è vate në kaik; atjë geti kapetani; i ðotë kapetani, kë »sa do të japemë, t i biëtš tamburait, sa të mbušemë kaiken me dru?« I ðotë djali, kë »nuku dua gë, po dua, të më špietš në kasabâ, kë do veni ju, pa navtë«; edë kapetani i ðotë, kë »ajó punë benet; ištë e kolajtšime«. Aštû zuri djali è i bij tamburait, edë nëfterite mbânënë dru; për di sahât e mbušne kaiken, edë u-nisne për në kasabâ, kë van. Me të aferuarë aferë kasabasë, i ðotë kapetani